

JÓ PÁSZTOR

ÜNNEPI SZÁM • A JÓ PÁSZTOR ALAPÍTVÁNY LAPJA • 3. ÉVFOLYAM 3–4. SZÁM • 2006. MÁRCIUS–ÁPRILIS

„...a Jó Pásztor életét adja a juhokért”

„...Béküljete meg az Istennel! Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.”

(2Kor 5:20–21)

Minden kedves olvasónknak kegyelemben gazdag húsvéti ünnepet kívánunk!

AKI HELYETT A KRISZTUS VÉREZETT

Emlékezem: Kemény bilincsbe vertem,
bénultan ültem a hideg kővön.
sötétség, bűn és vád töltötte lelkem,
ijesztő csend kietlen börtönöm.

Halál? Oly mindegy. Csak nagy néha lázadt
valami bennem. Életvágy talán.
S akkor... szerettem volna összetörni
bűnt és bilincset börtönöm falán.

Neki az ajtó rozsdamart vasának
Sámson-karokkal! Ki a fényre! Ki,
ahol szabad mezők ujjongva várnak,
s ahol az élet szent magvát veti!

Néha. És máskor rémek. Megremegtem:
a szívemen kemény, hideg marok.
Egy síron túli hang titkos hívása:
„Jöjj! Jöjj! Barabbás!” – Nem! Nem akarok!

„Barabbás!” Hah, már nem a rém hívása.
Ezer torokból tör ki: Ó, elég!
Ez a halál! Jön értem. Sírom ássa,
és nem kiálthatok felé: Ne még!

Most! Súlyos léptek... fegyver csörrenése...
csikordul a zár... szoborrá meredt
minden tagom... egy érdes hang: „Barabbás,
szabad lettél. Le a bilincseket.”

Először mint egy álom. De lehullnak
mégis. Tántorgó lábaim előtt
kitért kapu áll. Ott kinn vár az élet.
Rám vár. Előre! Hadd köszöntsem őt!

Merre? Hová? Nagy céltalan örömmel
rohantam, míg nem bőszt tömegbe vitt,
zúgó tömegben torpant meg a lábam.
Pilátust láttam, népem véneit...

S ott állt egy ember: nagy, szúró tövissel
megkoronázott, véres, tört alak.
Vállán vörös palást, kezébe nádszál.
Hogy le nem roskad annyi kín alatt!

Gyöngye, törékeny. Vad lelkeimmel érzem:
szelíd, egészen más, mint én vagyok.
Arcán csend, nyugalom. Megtört szemében
valami földöntúli fény ragyog.

Ki ez az ember? Megkövülten állok.
Énrám tekint. Ki Ő? Mit véthetett?
Valaki szól: „A názáreti Jézus.
Őt feszítik meg Barabbás helyett.”

Oly hosszú út vezet a Golgotára...
Én végigjártam. Két lázas szemem
odatapadt vonagló alakjára,
ott égett minden gyilkoló szegen.

És nem tudtam többé levenni róla.
A szemek fénye... az a szent ajak...
a hulló vér... Múltott a perc, az óra.
Felejtethetetlen percek és szavak.

A szívemen gigászi nagyra nőttek
látván kemény, hideg gránithegyek:
Helyettem! Énhelyettem! Énhelyettem!
Hogy én éljek, hogy én szabad legyek!

Mikor utolsó vonaglott a teste,
mikor már minden elvégeztetett,
mentem alá a gyász helyéről én is.
– s ölbe vettem... egy síró gyermeket.

Megsimogattam... lázadó kezemmel,
Mely azelőtt csak gyilkolt és rabolt.
S akkor tudtam meg, hogy Barabbás meghalt.
Az ő testét fedi a sziklabolt.

Már csak szeretni, simogatni vágytam,
haladni csendesen, mint Ő haladt,
aki helyettem roskadt le a porba
Golgota útján a kereszt alatt.

Helyettem. Énhelyettem! Énhelyettem!
Ez a szó zengi át az életem.
Napfény gyanánt ez tündökölt felettem,
s ez nyitja meg a mennyet is nekem.

„Ki az? Ki zörget?” – kérdik majd. „Barabbás,
aki helyett a Krisztus vérezett.”
S kitérjék akkor ujjongó örömmel
a gyöngykaput fehér angyal-kezek.

Túrmezei Erzsébet

**Szamosszegi Bodó Sándor:
Péter tagadása**

ÉLETUTAK

Dr. Viczián János lelkipásztor

Az Életutak c. rovatban most egy külföldön szolgáló lelkipásztornal készült interjúnkat közöljük, aki a hazai misszióban hosszú évtizedeken át szinte minden szolgálati területen eredményesen és áldásosan működött. Ő volt az, aki annak ellenére, hogy nem választották újra egyházelnöknek, nagy lelkesedéssel és hozzáértéssel megszervezte a Magyar Baptista Első Világtalálkozóját 1992-ben Budapesten. Viczián János testvér az elmúlt esztendőben ünnepelte lelkipásztori szolgálatának 50. évfordulóját a kanadai Kelownában, az ottani magyar gyülekezet pásztoraként. A szívmitéten átesett, az utóbbi hónapokban többször súlyos állapotban lévő testvérünkért és kedves feleségéért sokat imádkoztunk. Örülünk annak, hogy újra végezheti szolgálatát. Az évforduló kapcsán az elhívó Úr gazdag áldását kívánjuk távolba szakadt szolgáló testvéreink életére. (a Szerk.)

– *Viczián testvér, örülnénk, ha beszélne egy kicsit a gyermekkoráról!*

– Kiskőrösön születtem 1932. november 25-én, egy négygyermekes család első gyermekeként. Egy olyan hívő családba érkeztem, ahol a nagyszüleim 1896-ban fogadták el az Urat, ezért természetes volt, hogy gyermekeiket, majd később az unokákat is hívő szívvel nevelték. Akkor még a három generáció együtt

élt. Baranyay Mihály testvér volt a gyülekezet lelkipásztora, és nagyapám mellett téli evangélistaként szolgált. Már eszmélő fiúcska voltam, amikor nemegyszer azt mondta nekem a nagyapám, hogy úgy készüljek, úgy éljek és tanuljak, hogy nekem lelkipásztornak kellene lennem. Szüleimet is erre igyekezett vezetni. Az Úr hívását magam is hamar meghallottam, és tanulmányaim során ez egyre erősödött bennem.

A négy elemi osztályt Kiskőrösön végeztem, majd szüleim beírtak a Kiskunhalasi Szilády Áron Gimnáziumba és ott érettségiztem nyolc év után. Gyülekezet nélkül elképzelni se tudtam az életemet, ezért minden estémét a gyülekezetben töltöttem, fiúkör, zenekar, énekkar, férfikar, imaórák, istentisztelet. A pengetős zenekarban minden hangszeren megtanultam játszani, így később én tanítottam a fiatalokat, és vezettem a zenekart és az ifjúsági kórust is. Bemerítkezésem után még igehirdetői szolgálattal is megbíztak – fiatal korom ellenére.

– *A szolgálatra készülés éveire hogyan emlékezik?*

– A gimnáziumi tanulmányok befejezése után jelentkeztem a Teológiai Semináriumba, 1951-ben nyertem fölvételt. Gimnáziumi igazgatóm és tanárain próbáltak ugyan lebeszélni erről, rövidlátónak neveztek, de nem tudtak eltántorítani ettől az úttól. Életem kiemelkedő időszaka volt a Teológián töltött négy év, pedig elég nehéz körülmények között voltunk. Élelmzésünk is gyenge volt. Akkor nyáron sajtótította ki az állam a Benczúr utcai épületet, és az Aradi utcai központ második emeletén zsúfolódtunk össze, egy-egy hálószobában nyolcan voltunk. Mivel nem volt fürdőszobánk, a nagyobb tisztálkodást a Széchenyi Fürdőben tudtuk csak megoldani. Az összezártság azonban még közelebb hozott bennünket egymáshoz a zenében és lelkileg is. Sok négykezes darabot játszottunk Gerzsenyi Lászlóval. Férfikart alakítottunk és volt egy fúvós négyesünk is, akikkel szeminarista napokra mentünk szolgálni. Egyszer egy Budapest közeli gyülekezetben szolgáltunk, és este csak a tehervagonban volt már hely számunkra. Amikor beálltunk, azonnal játszani kezdtünk énekeket, az ott lévők nagy örömére.

– *Fiatal lelkipásztorként – a kemény '50-es évek közepén – milyen várakozással indult el a szolgálata?*

– Egyedül az Urat akartam hűséggel

szolgálni. A hétállomásos Érsekcsanádi Körzetben kezdtem a szolgálatot 1955. július 1-jén. (Ezen a területen most három lelkipásztor végzi a munkát.) Soha nem éreztem nehéznek a szolgálatot. Hálás voltam az Úrnak, hogy méltatott erre a feladatra. Hetenként hét alkalommal voltam szószéken. Nagy ünnepeken (karácsony, húsvét, pünkösd) öt alkalommal szolgáltam, mert csak így tudtam eljutni minden gyülekezetbe – sokszor csak gyalog. Nagy öröm volt, amikor sikerült egy kerékpárt összeszerelnünk, sőt két évvel később szüleimtől kaptam egy Pannónia motorkerékpárt, a 25. születésnapomra 1957-ben.

1957 májusában kötöttem házasságot feleségemmel, Alvári Irénnel, aki mindig hűséges segítőtárs a szolgálatban. Két gyermekünk született: Gábor (1960) és Angéla (1963). Tizenegy évi szolgálat után a Békéscsabai Gyülekezet meghívását fogadtam el, ahová két kisebb gyülekezet tartozott még. 1972-ig végeztem itt a szolgálatot. Igyekeztem meglátni az adott gyülekezetekben rejlő képességeket, lehetőségeket, az énekkar, a fúvós- vagy pengetős zenekarok megszervezésében. Ez a munka azért is hasznos volt, mert összefogta a fiatalokat, a zenét kedvelőket, s a szolgálaton túl meglehetősen nagy volt a közösségformáló szerepe is. A Körösvidéken bekapcsolódtam az egyházkerületi munkába, a titkári feladatokat láttam el, majd az Országos Tanács tagjává választottak.

– *1972-ben indult az ún. Lelkészcsere-program. Első volt ebben a szolgálatban. Közben a lelkipásztori munka mellett teológiai tanulmányokat folytatt, mesteri és doktori fokozatot szerezve. Mondana valamit az akkori úttörő munka körülményeiről?*

– A Lelkészcsere-program lényege röviden az volt, hogy az Amerikában, Kanadában élő magyaroknak anyanyelvükön hirdettessék az Ige, és ezt a szolgálatot a 4–5 évre Magyarországról meghívott lelkipásztorok végezzék. Ezt a munkát dr. Haraszi Sándor testvér koordinálta. A megkeresésre igent mondtam, így fogadtam el a Torontói Gyülekezet meghívását, ahova 1972 júniusában érkeztem meg családommal. A feladatokat részleteiben természetesen ott a helyszínen ismertem meg. A gyülekezet tulajdonában volt a Rámai Baptista Tábor, ahol felépítettük a tábor kápolnáját, s ez időben tudta kifizetni a gyülekezet a lelki-

pásztorlakás kölcsönét is. Közben a Kanadai Baptista Szövetség lehetőséget nyújtott számomra a McMaster Universityn teológiai tanulmányok folytatására. Ezt ki is használtam, és a második évtől elkezdtem a tanulást Hamiltonban. Itt szereztem meg a Master of Divinity Degree-t, majd elkezdtem tanulmányaimat a doktori fokozatért. Közben a kiküldetési idő öt éve letelt, családommal együtt mindannyian visszautaztunk Magyarországra. Pedig akkorra már megírtam a doktori disszertációm (Schleiermacher teológiája címmel), mivel azonban nem tudtam a szükséges krediteket igazolni – még két évig kellett volna tanulnom és vizsgázni – így csak később, 1986-ban kaptam meg a diplomát. Sok-sok energiát igényelt így együtt a gyülekezeti szolgálat, a tábor szervezés, és tanulás, de az Úr velem volt és eredményessé tette a munkát és a tanulást egyaránt.

– *Kanadából hazatérve sokféle szolgálat várt Vicián testvérrre. 1977–1988-ig a Rákospalotai Gyülekezetet pásztorolta. Közben egyre több közegyházi munkát vállalt.*

– Még Torontóban ért a kedves és értékes meghívás, mert a Rákospalotai Gyülekezet ismeretlenül hívott meg. A gyülekezeti munka mellett az egyház központjában fordítással és tolmácsolással bíztak meg. Egy év múlva kineveztek külügyi titkárnak, majd az Ökumenikus Tanácsban a titkári tisztséget kaptam. 1978-ban a Szabadegyházak Tanácsa főtitkárának választottak meg. Egyik nagy feladatomban tekintettem, hogy azok sérelmeit helyrehozzuk, akik szenvedtek ez előtt. Sokaknál ez sikerrel járt, de a seb azért megmaradt. 1984-ben a Baptista Egyház elnökének választottak meg. Ezt a pozíciót két cikluson át töltöttem be, egészen 1992-ig. 1988-ban választottak meg az Európai Baptista Föderáció alelnökének, majd a Baptista Világszövetség alelnökének, illetve tagja és titkára voltam az Egyházak Ökumenikus Világtanácsa Központi Bizottságának. 1990-ben az Ökumenikus Tanács elnökének választottak meg és egyben parlamenti képviselőnek, mint a kis egyházak szószólóját.

– *Nyolc éven át (1984–1992) a Baptista Egyház elnöke volt. Elnöki szolgálata idején nagy vállalkozásba (építkezésbe) kezdett az egyház Tahí Táborban és a Teológián. Mondana valamit arról a látásáról és az akkori körülményekről, ame-*

lyekben elindította ezt a munkát vezető-társaival együtt?

– Elnöki szolgálatomban tudtam igazán érvényesíteni a kinti tanulmányaim alatt szerzett kapcsolatokat. A Déli Baptista Szövetség elnökével alakult ki egy igazi testvéri közösségem és barátjával Buckner Fenninggel, San Antonióból. Ők sokat segítettek az egyház anyagi helyzetében, nagy összeget adtak a Teológia építkezésére, és sok gyülekezet terheinek hordozásában is részt vállaltak, mint pl. Szigetszentmiklós, Újpest, Mátraszőlős, Szirma, Kondoros, stb. (Egyszer dr. Gerhard Claas főtitkár testvérrrel végigjártuk az új imaházakat, összesen tizenkettőt.) Segítséget nyújtottak az Ifjúsági Kórus Skóciába való utazásához, és rendszeresen fizették külföldi útjaink költségeit, valamint a részvételi díjakat. A virginiai partnership munka mindezek megkoronázása volt, amikor tízesével jöttek Tahiba a kétkézi segítők, a tábor építkezési munkáit támogatva fizikailag és anyagiilag egyaránt. Ennek az építkezésnek a kifutási ideje eleve is hosszabb távra lett tervezve, de – a hazai testvérek áldozatvállalása mellett – jórészt biztosítottak voltak a megfelelő anyagi források is, ezek azonban mind-mind a személyes kapcsolatokra épültek.

– *A rendszerváltás hajnalán, 1989 nyarán volt az Európai Baptista Szövetség Kongresszusa, és ennek záró rendezvénye a máig egyedülálló, százezer embert összegyűjtő Billy Graham evangélizáció. Mi motiválta ezek megszervezését?*

– A szervezés felvállalásakor természetesen még nem lehetett tudni, hogy bekövetkezik a békés rendszerváltás, ezért a korábban választott igei mottó utólag szinte prófétikusnak is tűnhetett: „Jertek és lássátok Isten tetteit!” (Zsolt 66:5). Az Úr alakította így a körülményeket, és én áldom Őt, a nekem nyújtott lehetőségekért. A Billy Graham evangélizáció szervezési munkáit jórészt dr. Haraszi Sándor tv. koordinálta. Egyébként pedig nagyon jó munkatársaim voltak a legtöbb területen, akik képesek és készek voltak a testvéri együttműködésre a jó ügy érdekében.

– *Az egész világon szétszórtan élő magyar baptisták összegyűjtésének gondolata, és az első találkozó (MABAVIT) szervezésének szükségessége 1992-ben Vicián testvér elnöksége alatt vetődött fel. Mondana erről valamit?*

– Elnöki szolgálatomból 1992-ben nyugdíjba vonultam, ezért teljes erővel a Magyar Baptisták Első Világtalálkozójának az előkészítésén és megrendezésén munkálkodtam, amely 1992. augusztus 21–23-án került megrendezésre. Nagy félve indultunk neki a szervezésnek a várható költségek miatt. Úttörő munka volt ez is, nem volt belátható a vendéglátás, elszállásolás, egyéb rendezvények, bérlemények költségkihatása. A végelszámolásakor tűnt ki, hogy az egész rendezvény bekerülési költségének kiegyenlítése után még maradt pénz a Központi Székházunk külső és belső renoválására, sőt, az Európai Baptista Szövetségnek is egy komoly összeget küldhettünk el, továbbá támogatni tudtuk annak a 13 erdélyi busznak az üzemanyagköltségét, amelyek a MABAVIT-ra hozták az erdélyi testvéreket. Felemelő élmények és áldások részesei lehettünk, mert a zenekarok és a Központi Énekar összevontan is remekül szolgáltak. Örülök, hogy folytatódik a jó hagyomány és ez évben már a MABAVIT-III. megrendezése van soron. Sok áldást kívánok a szervezők munkájára és a közösségi alkalmakra!

– *A mindenkori vezetők számára példa lehetne az, ahogyan Vicián testvér tisztelte és megbecsülte szolgálati elődeit. Miért tartotta ezt olyan fontosnak?*

– Azért, mert az Ige ezt tanítja (1Thess 5:12-13), és én ennek engedelmeskedtem – függetlenül attól, hogy adott esetben velem szemben érvényesítették-e ezt az érintettek vagy sem.

– *Nem kerülhetek meg egy fájdalmas kérdést. Egy évtizeden belül veszítették el mindkét gyermeküket. Kívülről láttuk, milyen keresztyéni módon viselték a szívzaggató fájdalmakat Irénke néniel együtt. Mondana valamit a belső küzdelmekről is?*

– Angéla lányunk 18 éves korában az érettségi előtt autóbalesetben távozott közülünk. Gábor fiunk tíz évvel később, 31 éves korában mint nő és két gyermek édesapja agydagatanos műtét után távozott a családból. Nagy megrázkódtatás volt ez nekünk, de a gyülekezet testvérisége mellettünk állt vigasztalással és segítségükkel. Isten nagy kegyelme folytán a szolgálatban töretlenül megmaradtunk, és tudtuk végezni azt a nagy gyász ellenére is.

– *Az eredményes szolgálathoz elengedhetetlen a megfelelő családi háttér. Irénke néni is így láthattuk, aki csendes,*

szelíd, mindig segítőkész munkálkodásával Viczián testvér mellett állt.

– Irénke mindig hűségesen helytállt a gyülekezeti szolgálatban, a beteglátogatásban. Gyakran jöttek hozzánk látogatóba az egyház külföldi vendégei, és Irénke magyaros ételeit, különösen a halászlét nagyon kedvelték. Feleségem mindig ott segített fáradhatatlanul, ahol arra szükség volt. Ez a mai napig így van. Hálás vagyok őerre az Úrnak.

– *Immár több mint 50 éve lelkipásztor, Viczián testvér. Igazából sohasem ment nyugdíjba. 1993-tól ismét Kanadában, Kelownában végzik a szolgálatot magyarok közt. A maga nemében ez is egy úttörő munka. Beszélne erről?*

– A MABAVIT–I. után egyedül a Neszmélyi Gyülekezetet pásztoroltam, amit 1988-tól kezdtem és 1993 áprilisáig végeztem. 1992 végén érkezett a kelownai magyar testvérek meghívása. Tudták, hogy van gyakorlatom a kanadai szolgálatokban, és mint ökumenikus elnöknek, a különböző egyházakkal való együttműködésben is. Burzuk János és Faragó Géza testvérek a segítségemet kérték egy magyar gyülekezet megalakításához, a Kelownában élő, különböző egyházi háttérű kb. 500 magyar között, akik templom és istentisztelet híján voltak. Az volt a vágyuk, hogy legyen egy hely, ahol felekezeti megkülönböztetés nélkül összejöhetnek a magyarok, és anyanyelvükön hallgathatják Isten Szent Igéjét. Emellett magyarul tudnak majd énekelni, imádkozni és így fenntartani a kapcsolatot egymással. Irénkével elfogadtuk a meghívást, de csak 6 hónapra. (1993. április 7-én érkezünk meg.) Azóta a gyülekezet (Kelownai Magyar Keresztyén Misszió) megerősödött, alakult énekkar, zenekar, férfikar, és a 6 hónapból immár 13 év lett. Nemrégiben bemelegítést is tartottunk. 2005 nyarán ünnepelte meg a gyülekezet hálaadó nap keretében az én 50 éves gyülekezeti szolgálatomat, melyért most is hálát adok az Úrnak. „Az Úrnak jobbja hatalmasan cselekedett... és ezért nem nekünk Uram, hanem a te nevednek adj dicsőséget” (Zsolt 118:15, 115:1).

Magyarországi otthonunktól elbúcsúztunk, és Kelownában egy kisebbet, egyszerűbbet, átmenetileg rendeztünk be, mert a végső már az Úrhoz közel, a Mennyben lesz.

– *Köszönöm a beszélgetést.*

Hcsné

NEKEM A TAVASZ...

Nekem a tavasz: – a frissen ázott föld semmivel össze nem téveszthető nyers szaga. Illatot akartam mondani, de ha ez is illat, miként fogok ódát zengen a virágokról! – Megyek az utcán. Nem ballagok, hanem serényen lépegetek. Mozgásba jött minden és mindenki. A napsütötte kerítéslecek tövében piros hátú bogarak nyüzögnek. Önfeledt közösségi életet élnek, és népes családok álmodnak maguknak, bájosan egymásba kapaszkodva. – A feketeerőgő a járdaszegély völgyeiben kotorász a csőrével, reménykedik, hogy egy álmos pondró vagy egy korán ébredt giliszta az útjába kerül. Reggelizne, ha volna mit. Ha pedig semmit sem talál, hűsöz egymás után eldaldolja az elégedett rigó nótáját.

Nekem a tavasz: – március tizenöt! – Ötéves lehettem, rövidnadrágos „szabadságharcos”, fénykép is van róla. Vesszőparipámon hősi köröket róttam, szaludozva az ünneplő falusi nép körül. Hatéves nővérem piros pruszlikban feszített a népviseletbe öltözött fiatalasszonyok között, fején gyöngyös magyar pártá. Így illet ilyenkor megjelenni a községháza előtt rendezett emlékünnepen. Puritán neveltetésünk tiltotta az esküvést, én azonban minden tavasszal fölesküdttem, hogy „rabok tovább nem leszünk!” Én legalábbis nem leszek! Soha! – Csupán egyetlen nőszemlély nem tudtam mit kezdeni, ő pedig nem egyéb, mint Március Idusa. Azt gondoltam sokáig, hogy ő a szabadság védőszelleme. Nagyon fenségesnek gondoltam, nem is merem kimondani ilyen közönségesen a nevét. Énbennem ő március Idája volt, Ida nagyaszonny, akinek mindig csokolomot köszöntem.

Nekem a tavasz: – csend az erdő szélén. Szinte hallani lehet, amint nő a fű, és a fű közül kiemelkedik az apró ibolyavirág. Kékeslila illathullámok hömpölyögnek felém, ibolyás üzenetet érzékelnek orrom radarjai. A kertben a színes szoknyácskájukban, mint kislányok az új ruhájukban húsvét reggelén. A napsütötte fal mentén gyöngyvirág-hadsereg masírozik Április-tábornok irányába. Kezükben picit póznára tűzve, apró fehér csengettyűk rezegnek. Hallani vélem a huncut harangzenekart, indulójuk hangjaira katonásra veszem a lépést. Irány az ázó és a gereblye, tavaszi fegyvereim őrhelye felé! Az orgonabokrok készülődnek az orgona-hangversenyre. Már működik a föld alatti fűjtató, hangtalanul robbannak a rügyek, a bokor sudár ágai között pedig a tavaszi szellő colhárfazik kitartóan.

Nekem a tavasz: – rigófűtty és gerle-turbékolás, kóbor macskák jajongó nyervákolása, felajzott verébcsapatok csillapíthatatlan csiripelése. Túr a vakond, vakítja a világosság, majd veszélyt szimatolva visszahőköl az alvilági végvára zeg-zugaiba. A vén cseresznyefa kajla ágán fakopáncs fúrja piciny légkalapácsfejét a számára visszhangos repedés hernyót bújtató rejtékébe. No és a kakukk, a játékos jóstehetség! Számolom, hányat kiált. Indiszkrét jóvendülés, mert

nem azt hirdeti ki, mennyi van még hátra, hanem képes szétkürtölni, hogy már a hetvenharmadik tavaszom ösvényén araszolgatnak fogyó erejű lépteim.

Nekem a tavasz: – Minden évben a hangulatos, noha vészjósló virágvasárnap és a harsogó, fényességes, diadalmas húsvét. Átélem újra meg újra, hogy elmúlt a sötétség, húsvét hajnalán a síri éjszakát felváltotta a ragyogás, a reményteljes nappal, mely már a mennyre emlékeztet. Ott napra se lesz szükség, mert Isten dicsősége világítja be a mindenséget, és a Bárány lesz örökkévaló lámpásunk. A Bárány, aki ugyan meghalt, de feltámadásával elkezdődött dicsőséges uralkodása.

Nekem a tavasz: – a húsvét öröme, a szolgálat öröme, az átadottság öröme, a hasznosság létel öröme. Nem igaz, hogy az idős ember szíve meg se rezdül már a tavasz érintésétől. Nem igaz, hogy siratni kell azt, ami már elmúlt, és búsan aggályoskodni az egyre rövidülő lehetőségek miatt. – Ballagok fölfelé a Nébő-hegy meredek ösvényein. Kapkodom néha a levegőt, de egyre többet látok már Kánaán virágzó kertjeiből, folyóiból, áldásaiból. És hiszem, hogy nem kell rettegmem a búcsú-mondatoktól, melyek a magasságból érkeznek majd gyengülő tudatomhoz. Nem mondja majd az égi hang, hogy „láthatod ugyan, de lakója nem lehetsz”.

Nekem a tavasz: – mindig és egyre inkább azt üzeni: Azért halt meg és azért támadt fel Jézus Krisztus, az én drága Megváltóm, hogy megszerezze számomra a mennyei polgárjogot. Úgy gondolom, hogy akik e földön nagyon szeretik a tavaszt, azokat odaát egy olyan ország fogadja be, ahol örök tavasz pompázatos világa öleli magába majd a lelkeket.

Gerzsenyi Sándor

Húsvéti ének

Dereng a hajnal. Sötét szegletekbe
Kúsznak az árnyak. Ébredő neszekkel
Kezdetét veszi a hét első napja:
Most váratlanul néhány asszony árnya
Rebben az úton. Temetőbe mennek,
Gyászosan, félőn, feszült izgalommal.
Egy sírt keresnek sírva, egy halottat,
Ki holtan is a legféltettebb kincsük.
A földrengés már átvonult. A nagy kő
Elhengerítve. Angyal ül fölötte.
A félholt örök támolgyó csapatja
Semmit sem ért. Villámlástól vakítva
Ösvényt kutat, hogy futva éltét mentse.
Ne féljete! – így szól a fényes angyal.
Akit kerestek, nincs itt. Ő feltámadt!
Holtak között az élő nem lakozhat.
Most menjete sietve, bátor szívvel,
És hirdesséte: Jézus él. Feltámadt!
A síri éj nem tarthatta bezárva.
Bűn és halál felett győzött az élet.
Elmúlt a hosszú éj. Feljött az új nap.
Meghalt a „régi”, és újjá lett minden.
Kegyelme által eljött üdvösségünk!

Gerzsenyi Sándor

Zengd Jézus nevét!

Február 5-én délután Jézus nevétől volt hangos az erzsébeti imaház és környéke. Akik a kezdés előtt egy órával érkeztek, már az utcán hallhatták a Jézus Krisztus nevét dicséző énekek hangjait, ugyanis az összevont énekkar és a budafoki fúvószenekar kora délutántól lelkesen készült a szolgálatra. Beérkezve az épületbe, újabb meglepetésként hatott, hogy ekkor már alig volt ülőhely, és folyamatosan érkeztek az autók, úgyhogy kicsinek bizonyult az imaház parkolója, de még a környező utcák is.

Az istentisztelet dr. Almási Mihály testvér imájával és Tóka Szabolcs testvér ez alkalomra írt „Áldd meg Isten népedet...” című ének megtanulásával kezdődött. (Az éneket a Jó Pásztor 2006. január-februári száma közölte.) A délután alapigéje a jól ismert Krisztus himnusz (Fil 2:5–11) hangzott el Jézus nevének felmagasztalásával: „...minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.” Az igehirdetést a jelenlévő lelkipásztorok kétperces bizonyoságtétele képezte. Isten Szentlelkének különös egyeztető munkáját tapasztalhatta a gyülekezet abban, hogy a bizonyosság-mozaikokból csodálatos egész formálódott, mely betöltötte a figyelmes hallgatókat. Az egyes megszólalások között az énekkar, a fúvószenekar és a gyülekezet felemelő énekekkel dicsérte az Urat. Külö-

BVSZ vasárnap Pesterzsébeten

nös színfoltja volt az ünnepnek, amikor a közel kétszáz fős énekkar, a fúvósok és a gyülekezet együtt énekelte a „Zengd Jézus nevét, zengd világ...” kezdetű éneket.

Az egyházelnökséget Mészáros Kornél főtitkár és dr. Szabó Zoltán gazdasági igazgató testvérek képviselték. Jelen volt még Nyúl Zoltán lelkipásztor testvér is, aki a Vajdasági Gyülekezeteket képviselte, és rövid képes beszámolót tartott az ott folyó missziómunkáról. Az aktív és nyugdíjas lelkipásztorok 18-an voltak. Az istentiszteleten összegyűjtött adománnyal a határon túli magyar gyülekezetek munkáját támogatta az ünneplő gyülekezet.

Az istentisztelet után még a testvéri kapcsolatok ápolására is volt alkalom a tágas imaházban. E délutánon ismét átélhette a baptisták nagy családja Pesterzsébeten: „Ó, mily szép és gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek!... Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor” (Zsolt 133:1, 3/b).

Krónikás

A BVSZ vasárnap margójára

Fél órával kezdés előtt érkeztem negyedmagammal a BVSZ napjának pesterzsébeti találkozájára. Már parkolóhelyet is csak úgy találtunk, hogy mások menekülési útját zártuk el. A teremben ért az igazi meglepetés: állóhely is alig-alig volt. Hiába próbálkoztunk, hát úgy döntöttünk, hogy otthon bvsz-ezünk. Gyerünk haza! Igen ám, de időközben a mi kocsinkat is lezárták a később érkezett autók. Segítséget kérőn fordultam az ajtó előtt posztoló Laczkovszky János testvérhez: mit tehetünk, hogy lehetne kiszabadulni, hiszen két-három órát képtelenek lennénk végigállni?! Hát itt semmit – volt a válasz –, de bent keresünk megoldást... s már húzott is maga után, kinyitotta az egyik iroda ajtaját, ahonnan székeket varázsolt elő. (Apropó: az ő édesapja is lelkipásztor volt, akárcsak az enyém, sőt országos elnök volt, akárcsak az enyém, sőt egymást váltották ezen a poszton, mi meg mindketten gyülekezetvezetők vagyunk, s furcsa módon a napokban nekem kellett egy kis segítséget közvetítenem vízóra ügyben az erzsébeti imaháznak. Hát, folytassam? Most nála pattogott a labda...) Szó mi szó: nagyon kényelmesen töltöttük a szűk kétórás ünnepélyt. De nem ezért, hanem a prog-

ram pergő, sodró lendületének köszönhetően. Szinte rövidnek tűnt az itt töltött idő. Először voltunk a déli féltéken, s nem kis várakozással, fenntartással, hiszen a korábbi helyszínek döngették a 3 órás végkimerülést. Pedig még húzni is kellett a programokból! Hát, hogy van ez? Pedig itt tizenegynéhány prédikátor kapott szót, 5-6 karmester és közel 200 tagú énekkar szolgált, lélekemelően, nem is beszélve a profi szintű budafoki fúvószenekarról, melyet még most is szívesen hallgatnék. Üdítően hatott, hogy többször, fennállva mindnyájan bekapcsolódhattunk a dicsőítők sorába a közös-énekekkel. Ékesen, jó rendben történt tehát minden, s mégis hiányérzettel távoztam. Többen már ismerik vesszőparipámat: nem fért volna bele egy-két költemény az esti programba? Legalább ilyen alkalmakon valamit tenni kellene értékörzés ügyben!...

Ugrai Kovács Arthur

Köszönjük Kovács Arthur testvér kedves sorait. Legközelebb igyekszünk beiktatni a programba néhány szép verset is, figyelve arra, hogy az egyebekről alkotott jó véleménye ne változzék.

– am –

Embernek lenni

„Csak – embernek, semmi egyébnek,
De annak egésznek, épnek,
Föld-szülte földnek
és Isten-lehelte szépnek!”

Sík Sándor fenti sorai olvashatók *Kiss Lajosné Szeder Piroska* gyászjelentésén. Édesanyja, Szaniszló Piroska (Szaniszló Tibor nővére) révén a Szaniszló család, édesapja révén a Szeder család, leánya, Mariann révén a Járai család nagy közössége búcsúzott tőle, valamint számos gyülekezet.

A 2006. február 10-én megtartott gyászistentiszteleten a pestlőrinci temetőben az igehirdetés szolgálatát dr. Almási Mihály lelkipásztor testvér végezte. A földi vándorutat és az örök hazát megidéző énekeket a pesterzsébeti énekkar énekelte. Elhunyt testvérünkben Járai Zsigmond, a Magyar Nemzeti Bank elnöke anyósát gyászolja. A temetésen számos magas rangú állami tisztviselő is részt vett.

Az igehirdetésben (2Kor 4 alapján) a cserépedénybe rejtett kincsről esett szó, és arról, hogy a hit túllát a láthatókon, és képes megragadni a láthatatlant. Elhunyt testvérünk élete végén visszakanyarodott a gyermek- és ifjúkori hithez, és újra megragadta Krisztus kegyelmét. A gyászolóknak vigasztalást és hitben való növekedést kívánunk.

– am –

A Jó Pásztor Alapítvány legújabb könyvei

Újszászi Benyó Illés: *Repedezett nád*

A fordulatokban gazdag elbeszélés bepillantást enged két rossz sorsú ember megtérésének körülményeibe. Ugyanakkor végigkísérhetjük egy hívő fiatal lángoló szolgálkészségének próbákkal teli küzdelmeit.

B/6, 40 OLDAL, SZÍNES BORÍTÓVAL • ÁRA: 290 FT POSTAKÖLTSÉGGEL

Dr. Almási Mihály: *Kegyelem minden*

A könyv „műfalilag” leginkább hálaáldozat kíván lenni Isten különös gondviseléséért, amelyet a szerző saját életében éppúgy megtapasztalt, mint az elmúlt századokban ősei. Nagy vonalakban a könyv tartalma így összegezhető: Az Almási család története; ifjú Almási Mihály élete a gyermekkor, iskoláskor és a lelkipásztori szolgálatra való felkészülés éveiben; az eddig megtett út a lelkipásztori szolgálatban; közegyházi szolgálatok; külmiszió az Egyesült Államokban és a határon túl élő testvériség között; alapítványok; Baptista Egyház jövője. A szerző mély betekintést enged saját lelkébe, örömeibe és bánataiba, amiket a rendkívül változatos életpályán bekövetkezett kívánatos és nemkívánatos események váltottak ki belőle. Ez a könyv üzenet lehet fiataloknak és időseknek, érkezőknek és távozóknak, hívőknek és hitetleneknek, azoknak, akik megtalálták Krisztust, és azoknak, akik keresik.

B/5 783 OLDAL, 250 FEKETE-FEHÉR ÉS 300 SZÍNES FÉNYKÉPPEL. • ÁRA 4400 FT (+600 FT POSTAKÖLTSÉG)

A hegyi kunyhó

Egykor Hollandiában úgy próbáltak védekezni az evangéliumi puritán mozgalom terjedésével szemben, hogy a hívő családokat – addigi lakóhelyük elhagyására kényszerítve – hajóra rakták és száműzték őket Kanadába. Palkron Káleb és családja egy volt a több száz család közül, akik Kanada vadregényes hegyei között keresték a megélhetés lehetőségét. Gigászi küzdelmet vívtak a természet vad erőivel. Az eredetileg a múlt század első felében a Magvető Kiadónál megjelent elbeszélés szereplőinek vezéregyje: „Az igaz ember hitből él!”

A/5 80 OLDAL, SZÍNES BORÍTÓVAL • ÁRA: 590 FT (+110 FT POSTAKÖLTSÉG)

Dr. Almási Mihály: *A nagy kaland*

Science fiction vagy valami más? Mese vagy nem? És ha nem, akkor mi? – Ilyen és hasonló kérdéseket tesz föl az olvasó, miközben nem tudja letenni a szépen illusztrált könyvet, amelynek első kiadása az Amerikai Egyesült Államokban jelent meg. Magyarországon jónak láttuk kétnyelvű változatba közzéadni, hisz így az angolul tanulók elmélyíthetik tudásukat, a magyarul „tanuló” másod- és harmadgenerációs emigráns magyarok pedig gyakorolhatják szüleik, nagyszüleik anyanyelvét. Arra az etikai tartalomra pedig, amely a könyvet jellemzi, mindenkinél, mindig és mindenütt szüksége van. A szerző jó „idegenvezetőnek” bizonyul a szokatlan „terepen”.

A/5 128 OLDAL, KÉPEKKEL ÉS SZÍNES BORÍTÓVAL • ÁRA: 1.190.- FT (+ 110 FT POSTAKÖLTSÉG)

A könyvek megrendelhetők a Jó Pásztor Evangéliumi Könyvterjesztő Szolgálatnál, 1751 Budapest, Pf. 279, vagy a 06-20/886-0712-es telefonszámon, illetve személyesen is átvehetők az alapítványnál.

GYERMEKMISSZIÓS KÖNYVSOROZAT

A Jó Pásztor Alapítvány terveiben szerepel egy gyermekmissziós könyvsorozat megjelentetése. Jelen számunk utolsó oldalán egy szép színes borítós könyvet láthatunk, amely most jött ki a nyomdából. Misszióknk egyik legfontosabb részének a gyermekmunkát tekintjük. Így voltak ezzel elődeink is, amikor megszervezték a vasárnapi iskolákat a XIX. század második felétől. Igaz, hogy a mai világban másként kell megszólítani a gyerekeket, fiatalokat, de az üzenet nem változott. A Jó Pásztor gyerekmissziós sorozatban első kiadványunk különleges módon fogalmazza meg a teljes Szentírás tanítását. Egy modern science fiction keretben jut el a gyerekekhez az evangélium üzenete. Végigolvassa az érdekes, mesekönyvnek tűnő kötetet, számtalanszor elgondolkodhat az olvasó azon, hogy vajon mit akar elmondani a szerző. A könyv végére azonban mindenre fény derül. Mivel mindenütt a világon, így Magyarországon is az angol nyelv rendkívül fontos – a gyerekek és fiatalok pedig az evangéliumi szókészlettel nem (vagy csak igen ritkán) talál-

koznak – fontosnak láttuk a hazai gyerekmisszió vonatkozásában, hogy ezt a könyvet kétnyelvű változatban adjuk ki. Így az angolul tanulók ebben a formában is olvashatják. Ugyanakkor különös szeretettel gondolkunk az Amerikában, Kanadában, vagy Ausztráliában élő magyar gyerekekre, akik angolul már sokkal jobban beszélnek, mint anyanyelvükön; nekik pedig a magyar nyelv gyakorlása a fontos. Ha valamit nem értenének, módjuk van arra, hogy az angol szöveg alapján kiegészítsék magyar nyelvi ismereteiket. A legfontosabb cél persze nem a nyelvgyakorlás, hanem az evangélium üzenetének rögzítése. Erre utal a szerző a könyv utolsó lapján és ezzel az idézettel szeretnénk ajánlani a hívő családoknak a Jó Pásztor gyerekkönyvek első kötetét. „A gyermekmesének tűnő elbeszélés nem kizárólag gyerekeknek szól. Attól függően, hogy milyen korú vagy, találsz benne magadnak való üzenetet, olyasmit, ami a te érdeklődési körödbe tartozik. Fiatalok, középkorúak és idősek egyformán hasznát vehetik e könyvecskének, különösen, ha olvasása után kézbe veszik a Bibliát, és elkezdik komolyan tanulmányozni”

(A kiadó)

A lilium új ruhája

Amikor gyermekeim kicsik voltak, édesanyám kötött, varrt nekik édesebbnél édesebb dolgokat. Az unokáim születése után én álltam a sorba. Nagyon élveztem ezt a szolgálatot, ami masnik-fodrok és egyéb feltűnő részletek kidolgozásában jelent meg. Az unokáim rajongtak ezekért a holmikért. Egyszer észrevettem, hogy vége. Nem szabad tovább erőltetni, mást szeretnének a kislányok. Akkor megbeszéltem velük, hogy csak „rendelésre” készítek nekik ruhaneműt.

Visszagondoltam a gyerekeimre, amikor annyira más világ volt, a divatnak, a márkának a nevéét ki se ejtettük. Divatlap a háború előtti időből maradt, már akinek a lakását nem dúlták szét a lövegek. Üzletek nem voltak, a kirakatok helyett rolót szereltek fel, úgysem lett volna mit kiállítani. Ebből az időből csodálatos élményeim születtek az öltözködéssel kapcsolatban. A Vöröskereszt osztott ruhát, az mind nagy hálára indított. A svéd testvérek első küldeményét követték a többi csomagok, és én évente egyszer megkaptam a kislányaik kinőtt ruháit. Nagyon örültem nekik és boldogan, büszkén viseltem ünnepi alkalmon. A harmadik osztályos vizsgámra érkezett valahonnan egy székfűs ruhácska, amiben nagyon jól éreztem magam. Később engem is meglepett egy „eltervezett” ruhácska igénye. Istennek írtam levelet és pár nap múlva kaptunk egy élelmiszer-küldeményt, aminek a tetején ott volt az én kívánságruhám. Ebből az esetből megtanultam, hogy igaz és élő az az ige, amely a mezei liliumok ruháiról szól. Isten gondot visel rájuk is, rám is.

Mire tanító lettem, változott a világ, nem a jólét és a kínálat nőtt meg, hanem az igény. Ezzel sok növendékem szerzett magának és szüleinek keserű időket. Volt, amikor észrevettem, próbáltam segíteni, de történtek olyan szomorú dolgok is, amiket észre sem vettem.

Már réges-régen elrendeződött az a családi kapcsolat, ami a ruházkodás miatt romlott meg. Egyik nap felkeresett egy régi tanítványom édesanyja, kért, hallgassam meg. Amikor végre meg tudott szólalni, elmondta, hogy az ő féltett kincsük, az a tünemény kislány, aki hozzám járt, elhagyta őket érettségi után. Egy papírfecnit hagyott a hűtőgépen: „Soha nem volt egy rendes cuccom!” – indoklással. Ez szinte sokkolt, mert a kislány egész kiskorában manökenkedett azzal a ruhakölteménnyel, amit az édesanyja varrt neki. A legszebb ruhácskák kerültek rá. Fodor-bodor, kötő, csat, gomb, puffos ujj, és minden, ami az én gyermekkoromban az álmok teteje volt. Erika mindent megkapott. Mégis elment.

Abba az osztályba járt Kati, akinek kevés holmija volt, egyszerűen öltözött. Ez nem lett volna feltűnő, mert a többihez hasonlított, de Katit ez zavarta. Szorongott, kisebbségi érzés alakult ki benne, pedig a legokosabb gyermek volt az osztályban. Kati görcsben volt, ha felszólítottam, kis idő kellett hozzá, hogy rátaláljon a saját hangjára. Egyszer észrevettem, hogy irigykedik Erika öltözetére. Hamarjában összecsomagoltam a kislányom helyeske cuccai közül néhányat és megajándékoztam vele. Boldog volt és egy ideig elmaradt a görcs. Később kiújult és az iskolai éveire ez a lelki probléma lett jellemző. Az a különleges dolog történt meg velem, hogy Kati kislányát is tanítottam. Csinos, magabiztos, szép kislány érkezett hozzám, s mivel a mamáját is tanítottam, Kiskati lett az unokám. Négy évig járt hozzám. Rendezett családban, közepeken jó körülmények között élt szerető szüleivel. Látszott rajta, hogy tudatosan öltöztetik, figyelnek rá, törődnek a megjelenéssel is. Gondoltam, itt nem ismétlődhet meg az édesanyja problémája. Tévedtem. Egyszer egy beszélgetési órán az öltözködés témája került a tananyagba, és én nyugodtan vettem elő a kényes kérdé-

seket. Legnagyobb meglepetésem Kiskati volt, aki nagyon elégedetlen volt a ruháira miatt. „Ez nem illik ahhoz; az örökölt cucc; ez nem is márkás; illet már csak ’ez meg az’ vesz fel. Sokkal menőbben kellene öltözni ahhoz, hogy jól érezzük magunkat” – mondta magából kikelve. Eszembe jutott, milyen nehezen éltek a nagyszülei, Kati mamája és papája. Pedig nagyon komoly tudással végezték munkájukat. A nagypapa japán nyelvkönyvet írt, a nagymama középiskolai magyar szövegvökönyvet, de a születő gyerekek kiságyát úgy adakoztuk össze, a réklík, pelenkák szintén a szeretetszolgálatból kerültek ki. Mennyit haladt a világ 15-20 év alatt, de mintha mégis állna az idő! Nem gondoltam, hogy minden mesém, erőfeszitésem érne náluk valamit. Hazánkat elérte a „márka”-örület és én szembeszállhatok vele, de eredménytelenül. Bár ott feszült a téma a felszín alatt, mentünk tovább a tananyaggal, az sem volt kisebb ennél. Az egyik délután Erikával találkoztam a Váci utcában. Örömmel üdvözlöttük egymást. Sietett egy nyelviskolába, de egy pár szót váltottunk. Egy hirtelen jött ötlettel meghívtam, meséljen az én divatozó osztályomnak (2. o.!) a régi manökenkedés nehézségeiről. Szívesen vállalta és el is jött. Közben eszembe jutott, milyen rosszul tettem, hogy meghívtam, nem készítettem elő a „márka”-gondot, az elégedetlenség kérdését. Ha rázúdul a téma, az is baj lesz, ha olajat önt a tűzre, még inkább. Erika természetes bájjal, szeretettel állt a gyerekek előtt. Szép volt, lenyűgöző, a kedvesség és a tisztaság lengte körül. Aztán mesélt.

„Amikor gyerekek voltunk, anyukám varrta nekünk a ruhákat. Négyen voltunk testvérek, így mindig kaptunk új holmikát. Olyan szépre sikerültek, hogy varróversenyeket nyert és bennünket meghívtak modellek. Eleinte tetszett, hogy illegünkbillegünk a dobogón, hogy megtapsolnak, és pénzt is kapunk. Aztán már nem szerettem. A ruhákat is meguntam. Sírtam, nem akartam felvenni. Márkás farmert kértem, NIKE sportcipőt és így tovább, de ezeket nem tudták volna megvenni a szüleim. Kezdtém haragudni rájuk és terveztem a saját különbejáratú jövőmet. Érettségi után a magam útjára léptem. Két évig nem is kerestem fel a szüleimet. Azt akartam, hogy fájjon a szívük. Hát ezt elértem! Aztán egy nap valaki nagyon megsértett és sírva fakadtam. Felhívtam az anyukámat és hazamentem. Gondolhatjátok, mi

volt ott! Azóta otthon élek, és ha férjhez megyek, akkor is a szüleimmel akarok együtt lakni. Szeretem őket és ők is engem. Azt kértem anyukámtól, varrjon majd a kislányaimnak is (ha lesznek) olyan édes, romantikus cuccokat, mint nekem. Az öltözködésről az a véleményem – mondta –, hogy legyünk mindig ápoltak, tiszták, de ne erőltessünk magunkra semmit. Valahol olvastam, talán a Bibliában – mondta –, hogy a mezei liliumok nem fonnak, mégis ők a legszebben öltözött virágok. Az igazán fontos dolgokra gondoljatok: és az a megelégedettség és a szeretet!” Erika épp azokat a gondolatokat mondta el, amit hallani szerettem volna, bár az ő életének jó fordulatáról nem is tudtam. Valaki összerendezte az eseményeket, összeszerkesztette a személyt és a célt, a biznyságot és a hallgatót, célba segítette a tanulságot, mint amikor a pöttyös ruhában érkezett. Mert neki van hatalma a szívek és az indulatok felett, az álmok és a valóság felett, a szépség és a szerénység felett. Megad mindent – sőt annál többet is – mint a mezei liliumoknak.

Észrevetted már ennek a gondviselő szeretetnek a jelenlétét életedben?

Frittmann Lászlóné

A felfújt gyülekezetek problémája

Első szolgálati helyemen, a rendszerváltás idején érkezett a faluba az új pékmester. A községben azonnal híre ment, és a kezdet kezdetén nagy volt a népszerűsége. A kenyerei, a zsömléi hatalmasak voltak. Kétszer akkorák, mint a „bolti” kenyerek vagy zsömlék. Csak jóval később figyeltünk föl arra, hogy sokkal többet is kell megenni belőlük ahhoz, hogy az éhséget csillapítsák. Adalékokkal „felfújta” őket, hogy mutatósabbak és kelendőbbek legyenek, de a minőségük meg se közelítette a másutt készített péktermékekét. Manapság megtörténik, hogy némely gyülekezet hirtelen megnövekszik (legalábbis ez a hír járja róla). Nagy hírverés is van körülötte. Egy gyülekezetnövesztés-centrikus lelkész gondolatait idézve: „...ha a gyülekezet növekedni akar, ne törődjön olyan dolgokkal, mint a megtérés, a megváltozott élet, merítse be az embereket, aztán majd megtérnek”. Ez a gondolkodás egyre hódít, és jellemző is a hirtelen megnőtt közösségekre. Nagy is, mesterségesen fanatizált is, de megvan-e még az értéke? Ha csak vallásos mozgalom, Igét ismerő és megélni igyekvő hívők közössége helyett, vajon Krisztus gyülekezete-e még? **Kara M.**

GYEREKREJTVÉNY

A húsvéti történetet Mária Magdaléna szemszögéből meséltük el. A történet azonban több helyen is téves, illetve olyan információt tartalmaz, amelyeket az evangéliumok nem említenek. Keressétek meg ezeket! (11-et rejtettünk el a szövegben.)

Beküldési határidő: 2006. április 28.

Amikor Jézus meghalt, eljött egy gazdag ember Arimátiából, akinek Nikodémus volt a neve. Ez az ember elkérte Jézus testét Pilátustól, és a maga új sírjába temette. A sírt egy nagy kővel zárták el.

Szombaton délelőtt, amikor már jól kivilágosodott, Mártával és Saloméval elmentünk a sírhoz, hogy megnézzük. Tömjént és mirhát is vittünk magunkkal, hogy megkenjük Jézus testét. Amikor a sírhoz értünk, láttuk, hogy a kő el van hengerítve. A lakatok, amivel a főpapok lezáratták a sírt, a porban hevertek.

A sírboltban angyalok kara várt bennünket. Nagyon megijedtünk és megdöbentünk, de ők így szóltak: – Ne féljete, Jézus feltámadt, nincsen itt. Előttetek megy majd Jeruzsálembe. Vigyétek meg a hírt a tanítványoknak is.

Én a sír bejáratánál állva éltem át ezt az egészet, és csak sírdogáltam. Egyszer csak úgy éreztem, hogy valaki áll a hátam mögött. Így is volt. Azt kérdezte, miért sírok. Én azt gondoltam, hogy a sírásók egyike, és elpanaszoltam Jézus eltűnése miatt érzett bánatomat. Csak amikor nevemen szólított, ismertem fel, hogy ő a Feltámadt Jézus.

Megvittük a hírt a tanítványoknak is, akik rögtön emlékeztek, hogy mindez meg volt írva az íráskönyvekben. Jézus még aznap este megjelent személyesen is az összegyűlt tizenkét tanítványnak.

A februári rejtvény helyes megfejtése

1. Benjámin törzsből származott Pál.
2. Saul volt Pál neve a megtérése előtt.
3. A farizeusok pártjához tartozott megtérése előtt Pál.
4. Tartzusban született Pál.
5. Gamálielnél, Jeruzsálemben tanult Pál.
6. Felhatalmazása volt, hogy keresztyéneket fogjon el Damaszkuszban.
7. Lisztrában gyógyított meg egy sántát.
8. Hermész görög isten megtestesülésének vélte a tömeg Pált, egy csodatétel után.
9. Lídiának hívták a megtért bíborás asszonyt.
10. Macedóniába hívta Pált látomásában egy férfi.
11. Ötvösmesterek megelhetését veszélyeztette a keresztyén tanítás elterjedése.
12. Málta szigetén egy vipera marta meg a kezén Pált, miközben rőzsét akart rakni a tűzre.

A megfejtést beküldték:

Scsavinczki Mónika (Bp.), Petrik Borisz (Órbottyán), Makra Zsolt (Bp.), Lesták Bence (Bp.), Széll Áron (Bp.), Széll Dávid (Bp.), Nagy Réka (Bp.), Tóth Pál Mátyás (Bp.), Lovász Debóra (Bp.), Baka Dorián (Bp.), Somogyi Ádám (Bp.), Viktória Dávid (Bp.), Frank Áron (Berettyóújfalú), Andrásik Áron (Sződ), Ábrahám Sára (Göd), Lami Rebeka (Tuzsér), Nagypáti Eszter, Péter és Anna (Baja), Török Dávid (Debrecen), Tarcsi Dániel (Berettyóújfalú), Kovács Áron (Pócsmegyer), Óvári Péter (Békéscsaba), Pálúr Johanna (Bp.).

Gratulálunk! A jutalmakat postán küldtük el. Szép rajzot küldött: Török Dávid, Debrecenből.

Fotópályázat

Árvaházi csoportkép

Volt egyszer egy árvaház Budán, a Hegyalja út 23. szám alatt. Itt neveltek minket Istennek tetsző módon, féltő gondnal és szeretettel. A felvétel 1932 karácsonyán készült. A képen ötvennyolc gyermek, középen az asztalnál jó emlékű Beharka Pál gondnok, aki egyben a gyülekezet lelkipásztora. A fityulát viselő Margit mama (Heckmann Margit), az ölében a kislány pedig én vagyok – ma már 77 éves. 1945 februárjában Buda ostroma során romba dőlt az árvaház, majd meg is szűnt. Közülünk, akik innen kikerültünk, senki sem lett bűnöző, hasznos tagjai lettünk a hazának, a társadalomnak.

Pál linkás Ferenc, Tápiószéle

Olvasóink írják

Nagyon örülünk „A Hegyi kunyhó” c. könyv kiadásának. Gyerekkorom kedves olvasmányai közé tartozott. Köszönjük. (Mezőkövesd)

* * *

...Mindig jó olvasni testvéreink életrajzát, az „Éle-tutak”-at, így nem felejtünk. (Budapest)

* * *

Isten áldja meg a testvérek munkáját, mert nagyon sok örömet és áldást nyújt a bibliai rejtvény is és az egész lap. (Szokolya)

* * *

...Sok értéket találunk a lapban, köszönjük a közreműködők szolgálatát, kívánjuk, hogy kitűzött nemes célját elérje, megvalósíthassa az Alapítvány – az Úr Jézus áldásával. (Budapest)

* * *

...Nagy áldozat, hogy a Jó Pásztor munkásai ellenérték nélkül dolgoznak, áldja meg őket az Úr gazdagon. Abban a hitben küldöm szerény adományomat, hogy az Úr megsokasítja, mint a kenyeret és a halat. Olyan gazdag most is ez a lap, és én egyformán szeretem a többi lapokkal együtt. (Kaposvár)

* * *

...A Hangverseny c. írás számomra több szempontból igen tanulságos. A magvetés sokszor kemény munkával jár, de idővel meghozza a gyümölcsét. Kata története tisztán láttatja, érdemes a gyermekben rejlő adottság, talentum csírájára figyelni, gondozni, mert idővel kikél, szárba szökken és a hála szép gyümölcsét termi a vele foglalkozónak. Az ilyen törődést, kötődést az évtizedek múlása sem tudja feledtetni... Még sok ilyen személyes átélésből fakadó írást szeretnénk olvasni e lap hasábjain. (KB)

* * *

...Örülök, hogy segítenek a rászorulókon. Én is ezt tettem tavaly, mielőtt még megjelent volna a felhívás a lapban... Végezzék munkájukat örömmel, az Úr áldásával.. (Veresegyház)

* * *

A következő levelet az egyik legfiatalabb olvasónk a gyerekrejtvény megfejtése mellé csatolta: Kedves Mihály Bácsi! Örülök, hogy fejthetem a rejtvényt. Néha mama is szokott segíteni. A Bibliakörön is kaptunk rejtvényt, amit meg tudtam fejteni... Dec. 26-án megszületett a kistestvérem: Boáz. Így most már kilencen vagyunk testvérek: Áron, Ádám, Nátán, Mirjám, Sára, Viktor, Ráhel, Dávid, Boáz. (Á.)

* * *

...Örülünk annak, hogy bölcsen és tisztán az Ige fényében nyilatkoznak idős lelkipász-

tor testvéreink a mostani nehéz, és a fiatal-ság körében sokszor könnyelmű hozzáállásokról. Mi is azért imádkozunk, hogy ezen a téren is adjon a jó Atya bölcsességet és határozottságot, a lelkipásztoroknak, ifjúsági vezetőknél, hogy tudatosítsák azt, milyen nagy felelősséggel tartoznak a nyájért... (Komárno)

* * *

Szép bizonygatót írt újfelhértói olvasónk arról, hogy miként hordozta őt az Úr küzdelmes élete folytán. Ebből közlünk egy rövid részletet:

„...Bár hívő édesanyammal gyerekkoromban sokat jártam imaházba, felnőtként eltávolodtam a gyülekezettől és az Úrtól is. Mivel nem hívővel kötöttem házasságot, sok nehézségen kellett átmennem. ... Első két gyermekem – mindketten fiúk – még csecsemőkorban meghaltak. Később két kislányt neveltem három évig, akiket szerettem volna örökbe fogadni, de visszavették őket... Ezután küldte az Úr az ő szolgáját, aki hívott bennünket a gyülekezetbe ... 1959. június 21-én merítkeztem be. 1963-ban és 67-ben született két leányom, akiket vittem a gyülekezetbe. ... Ők mindketten hívő társat kaptak. ... Őt unokám mind bementkezett és az Urat szolgálják. ... Én özvegyen, nagyobbik lányom családjában élek. Hálás vagyok drága Megváltómnak, aki nem hagyott el a gyász idején sem. Egész családuknak hitben jár, az Urat akarjuk szolgálni hűséggel, életünk végéig.” (Szabó Mihályné, Újfelhértó)

* * *

A Kalmár család kitelepítésének szomorú történetét küldte meg szerkesztőségünknek id. Kalmár Gyula testvér Békésről. Köszönjük.

* * *

Idős Csóvári Pál testvér Kiskőrösről számos bizonygatót küldött. Ezek közül idézünk egyből. „Az Úr csodásan működik... Egy nem hitben járó édesapát igen nagy szomorúság és fájdalom ért, amikor autóbaleset következtében meghalt hős szeretett leánygyermek. Később az édesapa súlyos beteg lett. Többször meglátogattam, sokat beszélgettünk, és egyik alkalommal Bibliát ajándékoztam neki. Ezután minden látogatásomkor kinyitva láttam asztalán a Bibliát, és kellemes beszéde igazolta, hogy olvassa az Igét. Idővel súlyos agyműtéten esett át az apa. Amikor meglátogattam, elmondta, hogy a műtétet követő három napon át eszméletlen állapotban volt az orvosok szerint, de ez idő alatt ő gyönyörű helyen járt, ahol békeség és nyugalom vette körül és „találkozott” régen elhunyt gyermekével. Sokat mesélt erről a bizonyos három napról, majd így folytatta: „Ezután csak az Igében lesz minden örömöm, és reménységem, és készülök az örök hazába.” A látogatás végeztével meleg kézszerítással köszöntünk el egymástól, miközben bátorítottam, hogy ne féljen a haláltól, mert az csak átmenet az

örök hazába Jézushoz. Mosolyogva mondta, hogy erről ő már megbizonyosodott. Ott akkor nem is sejtettem, hogy ez volt az utolsó találkozásom ismerőssel. Azon az éjszakán meghalt. A szomorúság mellett hálás voltam az Úrnak, hogy segíthettem egy embernek abban, hogy a nagy bánatból tekintetét az Úrra és az örökkévaló dolgokra irányítsa. „Ó, kiált az igazaknak, siessetek menteni... Órálló, fújjad a kürtöt, hangosan, ne vesztegelj!” (id. Csóvári Pál)

* * *

Kedves Almási Testvér!
Szeretettel küldjük a megújult alsó-orgoványi imaházról – egykori szolgálataitok helyéről – ezt a képet. Reméljük, örömet szerzünk azzal, hogy ismét a „régie fényében” láthatjátok. Áldást kívánunk szolgálataidra és munkálkodásodra!
Szeretettel: Sinkovics Sándor

Valóban öröm a gyönyörűen följújtott kis imaház látványa. Igaz, hogy alsó-orgoványról már mindenki beköltözött a községbe, de igen dicséretes az épület megőrzése. Ez a vidék valóban áldásos istentiszteletek, helyi konferenciák színhelye volt. Köszönjük a képet!

PÉTER

Mint a szikla áll keményen.
Kardot villant vas-kezeiben...
Nagyot ígér vad hevében...
Könny ég tagadó szemében.

Ilyenek vagyunk: Péterek.
Állunk, de döntnek kételyek.
Vágunk, ígérünk szépeket,
De tagadunk, ha kérdenek.

Rebbenünk, ha kakas szólal,
Mit se törődünk a jóval,
Nem sózunk a többi sóval,
Hősök vagyunk, de csak szóval.

Legyünk hát végre sziklavár,
Akire nem hiába vár
A Mester vérző arca már!
Arassunk, sárgul a határ!

Gerzsenyi Sándor

1	2	3	4	5	6	7	8		9	10	11	12		13	14
15									16					17	
18			19					20		21					
		22			23		24		25		26				27
	28			29		30				31		32			
33					34						35			36	
37					38						39				40
41			42				43		44					45	
46		47		48			49		50				51		
52			53							54	55			56	
57				58			59			60		61			62
			63			64				65		66			67
68	69						70			71				73	
74			75												
53	61	32	64	46	4	35	31	61	34	19	25	1	71	60	56

HÚSVÉTI REJTVÉNY

(A bibliai nevek és a megfejtendő igevers az új fordítás szerinti írásmóddal került a rejtvénybe.)

Vízszintes:

1. A megfejtendő igevers hatodik része 13. Bánat – ford. 15. Málta előjárója Pál apostol idejében 16. Áldozati madár az Ószövetségben 18. Püföl 19. Vigyázó 21. ... Holgersson, rajzfilmfigura 22. Ütős hangszer, névelővel 24. Fürdésre használt edény 26. Spanyol, mexikói harapnivaló 28. Osztrák és román utójele 29. Nagyméretű kalapácsot 32. Az ide vezető úton találkozott Fülöp az etióp kincstárnokkal 33. Becézett női és férfinév – ford. 34. Cédrusairól híres terület 36. Nikkel és szén 37. Orosz harci repülőgép – ford. 38. Cserhátaljai település 39. Noé egyik unokája 40. Sánc széle! 41. Az ezüst vegyjele 42. Dán aprópénz 44. Régi méltóság 45. Egy ideje 46. Zöreje 48. Nebukadneccar főudvarmestere 51. Semmi nem kerül el a figyelmét 52. Össekevert mise! 56. Jómagam 57. Határozottan mond 59. Zöldségféle 60. Gyümölcsöt gyűjt 63. Nagy termetű 66. Régi hossz mérték 67. Szolmizációs hang 68. Ezen a területen élt Jézus 71. Nérgal-..., főmágus Nebukadneccar udvarában 74. Hamis **75. A megfejtendő igevers első része**

Függőleges:

1. Fejlődik 2. Sarok, szűk hely 3. Bimbó része! 4. A hét vezér egyike 5. ... aláz – fordítva 6. Vanádium és urán 7. Kerti számszám 8. Előz egynemű betűi 9. Fa része 10. C-vel az elején: lop 11. Sírt betűi keverve 12. Valamilyen anyag állapota 13. ... földje – ezen a helyen élt Jób 14. Ennek a királynak a lakomáján írt a kéz a falon – az első magánhangzón ékezet hiány 17. A vármegyék élén álló személy 20. Az ő számára beszélt

22. ...-Naharaim: az a város, ahol Náhor, Ábrahám öccse lakott **23. A megfejtendő igevers harmadik része** 24. Harmadik hatvány 25. Diszprózium és nitrogén **27. A megfejtendő igevers második része** 28. Az okos asszony, aki kiküszöbölte férje modortalanságát Dáviddal szemben 30. Becézett Mária 31. A hősen egyik drágaköve, az első sorban **33. A megfejtendő igevers negyedik része** 35. Józsué apja 38. Menyasszony 43. ...-Melek, a bétellek egyik küldötte Zakariášhoz 44. BAÉ 45. Isai apja 47. Ismertetőjeggyel lát el 49. Kenyér-sütő 50. Öngól egynemű betűi 53. Épület, város, hely hangulata 54. Felsőroló szó 55. Az állatok „haja” 58. Kissé kövér 61. A leghíresebb magyar mesemondó keresztneve 62. Az egyik evangélista 64. Az ecset egyik vége! 65. Zamata 67. Rostnövény 69. Rangjelző szócska 70. Osztrák és spanyol utójele 71. Szent – rövidítve 72. A láng közepe! 73. Csüd páratlan betűi

Különálló sor: A megfejtendő igevers ötödik része

A rejtvényt készítette: Dr. Sajben Klára

Beküldendő: az igevers és az ige hely

Beküldési határidő: 2006. április 28.

Az újrív rejtvény helyes megfejtése: **Szantsatok föl új szántóföldet, mert ideje, hogy keressétek az Urat! (Hóseás 10:12). Helyes megfejtést küldtek be:** Martonné Szepák Margit (Tahi), Gaál Elonóra (Tard), Lukács Péterné (Tét), Farkas János (Kiskörös), Kovács Bálint (Újkígyós), Spangenberg Rudolf (Komló), Surányi Pál Istvánné (Dunaharaszti), Kustán Jánosné (Dunaújváros), Polányi István (Bp.), ifj. Kalta Sándorné (Fót), Lisztes András (Albertirsa), Lomjanszki Jánosné (Órbottyán), Prodn Réka (Vácrátót), Pócsi Lajosné (Hajdúszoboszló), Varga Lajosné (Bp.), Pásztor Józsefné

(Miskolc), Radványi József (Sajóecseg), Varga Nándorné (Rácalmás), Mayer Imre (Dunaújváros), Káldi Ildikó (Bp.), Lisztes Tibor (Berettyóújfalu), Vajda Jánosné (Orgovány), Tömöriné Révész Magdolna (Hajdúbagos), Bálint Géza (Békéscsaba), Schumanné V. Ágnes (Monor), Baka Sándor (Bp.), Neuheiser Jánosné (Borjád), Sóvágó Antal (Hajdú-böszörmény), Polányi Károly (Bp.), Dan Imre (Komló), Barta Gyuláné (Mezőkövesd), Török József (Bp.), Koncz Zoltán (Bp.), Beneiné Szabó Márta (Hajdúsámson), Dan János (Békés), Szabó Jánosné (Nagykörös), Pálmai Zoltánné (Szokolya), Kovács Imréné (Ráckeresztúr), Majnár Zoltán (Dunavecse), Ádám Lászlóné (Sajószentpéter), Daniné Alvári Aranka (Pécs), Körömi Károlyné (Monor), Tassi Lászlóné (Dömsöd), Tóthné Szűcs Csilla (Békés), Gulyás Ernőné (Bp.), Andrásik Andrásné (Felsőpetény), Bárdos Ferenc (Arló), Káldi Istvánné (Beregszász), Kovács Lászlóné (Mezőtúr), Bárány Bertalané (Órhalom), Lórik Jánosné (Bp.), Ruzsa Eszter (Méhkerék), Ilyésné Katona Ibolya (Pécel), Szabó László (Újkígyós), Mátyus Imre (Debrecen), Vezsenyiné Ács Magdolna (Pécel), Juhász János (Kiskunhalas), Marton Tibor (Pásztó), Gyurján Istvánné (Kiskörös), Erdei Imréné (Karcag), Bolemányi Jánosné (Kiskörös), Zsiri Jenő (Pécel), Csórsz Mihályné (Bükkserc), Majosi Sándor (Bakonszeg), Vasas Margit (Tatabánya), Bócsa Sára (Dunaújváros), Gádori Erzsébet (Kiskörös), Szabó Dezsőné (Kiskörös), Mihály Sándor (Szada), Krizsanyik Józsefné (Nógrádmegyer), Sándor Mária (Bp.), Péter Gábor (Bp.), Pogonyi Mihály (Sajóalgóc), Balajti Mátyásné (Isaszeg), Papp Józsefné (Szomolya), Bozsóky Ferencné (Székesfehérvár), Tóth Istvánné (Dunakeszi), Hegyes Lajosné (Kunfehértó), Horváth Béláné (Szada), Pálfi Józsefné (Szalkszentmárton), Petrik Istvánné (Tard), Szabó Sándor (Veregyeház), Petrik Ádámné (Órbottyán), Szerencsés Istvánné (Vácrátót), Simó Margit (Tatabánya), Bácsi Lajosné (Karcag), Baráth Imréné (Nyíregyháza), Györki Árpádné (Szada), Borbíró Józsefné (Török-szentmiklós), Czomba Miklósné (Tuzsér), Horváth István (Dunavecse), id. Zentai László (Bp.), Deszk Mihályné (Acsa), id. Gyúgyei László (Fót), Nagy Sándorné (Berettyóújfalu), Kalmár Lídia (Kiskörös), Bok Lászlóné (Bp.), Czap Elekne (Debrecen), Jámbor Ferencné (Debrecen), Bathó Erzsébet (Komárom), Drenyovszki Pálné (Tahi) Schmal Henrikné (Batalonszemes), Gáncse Mihályné (Kétegyháza), Virág István (Ilk), Sáfró Sándorné (Bp.), Török János (Tabdi), Serestyén Gyula (Debrecen), Jakab Emilné (Csetény), Csufor Gyuláné (Noszvaj), Kamenszki Józsefné (Pécel), Ács Andrásné (Debrecen), Fekete Albert (Dévaványa), Jóföldi Márk (Kaposvár), Perjesi Ferencné (Bp.), Nagy Mihályné (Baja), Szűk Tibor (Miskolc), Landech Imréné (Komló), Williams Alexanderné (Anglia), Nagy Vilmosné (Miskolc), Mikó Andrásné (Bp.), Nagy Vilmosné (Komárom), Zsóder Gábor (Ilk), Kovács Bálint (Pócsmegyer), Révész Barnáné (Tuzsér), Nagypáti Ildikó (Baja), Tarsai Tiborné (Berettyóújfalu), Ugrai Nagy Sándorné (Berettyóújfalu), Kalmár Gyula (Békés), Török Tamás (Debrecen), Gyarak Mihályné (Békés), Stelkovic Éva (Szeged), Fodorné Stelkovic Ildikó (Békés), Stelkovic Béla (Békés), Török Sándor (Debrecen), Jámbor Dávid (Debrecen), Szabó Lászlóné (Bp.), Bohus Lenke (Szalánta), Feketéné Papp Enikő (Vásárosnamény), Tóth Szimonetta (Biharugra).

Gratulálunk! Jutalmukat postán küldtük el.

Itt élned, halnod kell

– A százéves Szózat –

Remekművek tulajdonsága, hogy a bennük rejlő tartalom, részben vagy egészben, mindig időszerű. Élőbeszédünk és irodalmunk legkisebb értelmes eleme a szó – mely maga is tökéletes, befejezett remekmű – idők folyamán alig észrevehetően változtatja színét, jelentése új és új árnyalatot kap. Kaméleonként hasonul a korok igényeihez, hogy megvédje és örökkévalóvá tegye életét. Színjátzó drága selymek más-más oldalról, más-más világításban nézve, hol kékeslilának, hol halványpirosaknak, hol tüzes zöldeknek látszanak. Mozgékony, eleven, mindig változó, reszkető és lüktető élet ömlik el redőikben.

Különös, de való, hogy a nagy remekműveknek – a bátraknak és szókimondóknak különösen – mind ilyen mimikri-tulajdonságuk van. Csodálatos rugalmassággal, a színváltozás játékos könnyűségével védekeznek az idők szintelenítő és gyilkoló támadása ellen. Más-más korokban más-más igazságok, újabb szépségek gyúlnak ki bennük. Amit valaha nagyra tartottak belőlük, ma talán nem is értjük, de a veszteségért bőven kárpótol az újonnan felfedezett időszerűség. Döbbenő, ahogyan évszázados alkotások bele tudnak szólni mai életünkbe. Már-már porosodó könyvek, haldokló írások villanyozódnak új életre, belekiabálnak napjaink történelmébe és ragyogva lépnek tovább a halhatatlanság útján. Mindezt abból az alkalomból mondtuk el, hogy Vörösmarty Szózata most töltötte be századik életévét.

Hasztalan volna most annak fejtegetésébe bocsátkozni, hogy miért remekmű ez az írás, mely a magyar nemzet második himnusza lett. Széptani magyarázatokkal nem is világítanánk rá úgy, mint

ha egyszerűen csak azt tekintjük: mi marad élő és időszerű a nagy költemény igéiből. Cseppet sem volna csodálatos, ha a száz esztendő alatt lezajlott események, a történelem viharzó fordulása, a magyarság nemzettestét ért rázkódtatás, a magyar lelkek gyökerestül megváltozott gondolat- és érzésvilága egyszerű irodalomtörténeti emlékké fokozták volna le a százéves verset. Hiszen volt már példa arra, hogy népszerű és közzsájon forgó írások múmiává száradtak és behulltak a hideg fejeletébe. Mit is mondhatna a százéves Szózat nekünk, új világban élő, a magyar politikai községtől elszakadt magyaroknak? Szólhat-e hozzánk eleven és érthető hangon ez a más korok más magyarjához írt költemény?

Éppen azért remekmű, mert tisztábban és érthetőbben beszél nyelvünkön, mint száz más, politikai időszerűség-szülte írásmű. A más szándékkal, más okokból, más körülmények között írott sorok egyszerre színt váltanak, amint a mi korunk és a mi földünk környezetébe illeszkednek és hangosan sugallják a hozzánk egyedül méltó és számunkra külön értelemmel terhelt hitvallást: „Áldjon, vagy verjen sors keze, itt élned, halnod kell!” Kaphatnánk-e alkalomszerűbb parancsot a múltból, mint a helyünkön való kitartás parancsát? Érhet-e költőtől megrázóbb figyelmeztetés szívünkhez, minthogy szenvedésekre, megpróbáltatásokra való tekintet nélkül kell megállnunk a sarat ott, ahová végzetünk állított. Ha nem tudunk használni, akkor is használnunk avval, hogy itt vagyunk és eggyel többen vagyunk. Ez a mélyhangú harangként zengő intelem érkezik hozzánk Vörösmarty Szózatából, egy évszázad messzeségéből.

Disida Jenő (1936)

Szép vagy, gyönyörű vagy...

Dr. Hernádi Mária kiállítás és koncertje a székesfehérvári evangélikus gyülekezeti házban

Nemzeti ünnepünkön nyílt meg *dr. Hernádi Mária* testvérünk fotókiállítás a székesfehérvári evangélikus gyülekezeti házban. A megnyitó alkalmán *Bencze András* evangélikus lelkész házigazdaként köszöntötte az egybegyűlteket. A vendégfogadó szavak után a sokoldalú művész csengő hangon tett bizonyosságot Isten- és hazaszeretetről. Az énekes bizonyosságtétel által vált érthetővé, hogyan kapcsolódik egybe a haza fogalma a keresztény ember számára: a földi haza azért kedves, mert a mennyei haza előképe. A földi hazaszeretet addig folyik jó mederben, míg az örök haza felé való vándorlásunk, Isten országának várása formálja. A koncert két fő részből állt: az elsőben lelki énekek csendültek fel, a másodikban pedig népdalok, a hazaszeretet dallamai szólaltak meg. Zongorán *Pátkai Imre* zongoraművész testvérünk szolgált. A fotókiállítást *Illyés Tünde* muzeológus nyitotta meg. A fényképek a téli Balatont mutatják be: a gyönyörű színek, a természet harmóniája azonban túlmutatnak önmagukon, s szemlélődő gondolatait magasba emelik.

A kiállítást a székesfehérvári evangélikus gyülekezeti házban hétköznaponként 9 és 16 óra között, illetve telefonon előre egyeztetett időpontban lehet megtekinteni.

Bencze András
evangélikus esperes-lelkész

Örül az én szívem

...és örvendez az én lelkem;
testem is biztonságban lakozik.
Mert nem hagyod lelkemet a Seolban;
nem engeded, hogy a te szented rothadást
lasson.

Te tanítasz engem az élet ösvényére,
teljes öröm van tenálad;
a te jobboldon gyönyörűségek vannak örökké.

(Zsoltár 16:9–11)

1%

A JÓ PÁSZTOR Közhasznú Alapítvány

adószáma: 18696619-1-13

A szintén közhasznú Napsugár Gyermekektől Alapítvány

adószáma: 19175955-1-13

Mindkét alapítvány jogosult arra, hogy fogadja a befizetett adó 1%-át. Szeretettel kérjük olvasóinkat – ha támogatni szándékoznak valamelyik alapítvány misszióját – hogy vagy az egyik, vagy a másik rendelkező nyilatkozatot minden változtatás nélkül csatolják adóbevallásukhoz. A mellékelt csekk fölhasználható mindkét alapítvány támogatására, valamint a meghirdetett célgyűjtésekre is. (A csekk jobb felső sarkán jelezhetjük az adomány célját!) Ezúton is köszönjük – ahogy azt levélben már megtettük – az adományokat. Kívánjuk, hogy az Úr gazdagon pótolja vissza mindazok szeretetét, akik nemes áldozatot hoznak nemes célokért.

Régi énekek új feldolgozásban 1.

Pásztor keresi a juhát

Zene: Ogden A.W

Férfikarra feldolgozta: Tóka Szabolcs

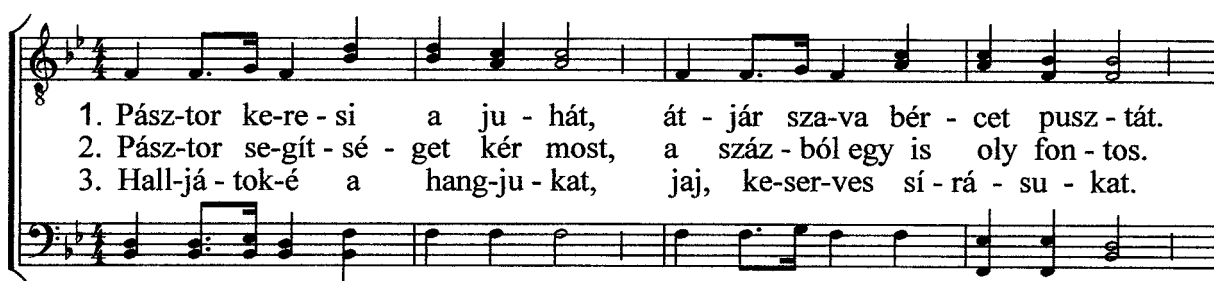
Előjáték

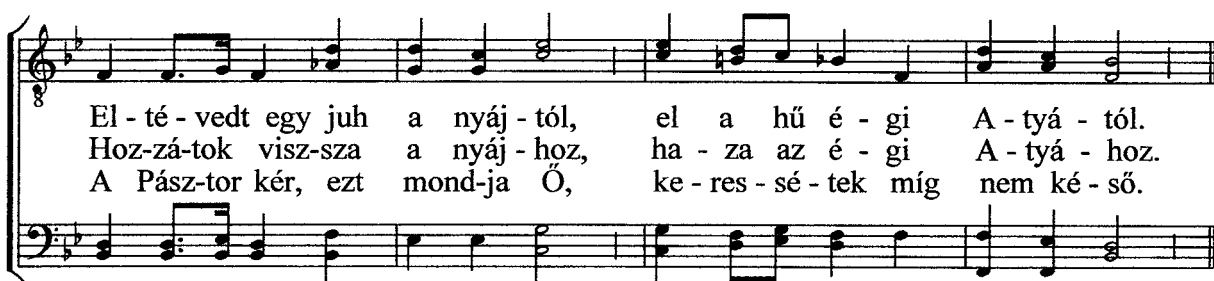
Közjáték

1. Pász-tor ke-re-si a ju-hát, át-jár sza-va bér-cet pusz-tát.
 2. Pász-tor se-gít-sé-get kér most, a száz-ból egy is oly fon-tos.
 3. Hall-já-tok-é a hang-ju-kat, jaj, ke-ser-ves sí-rá-su-kat.

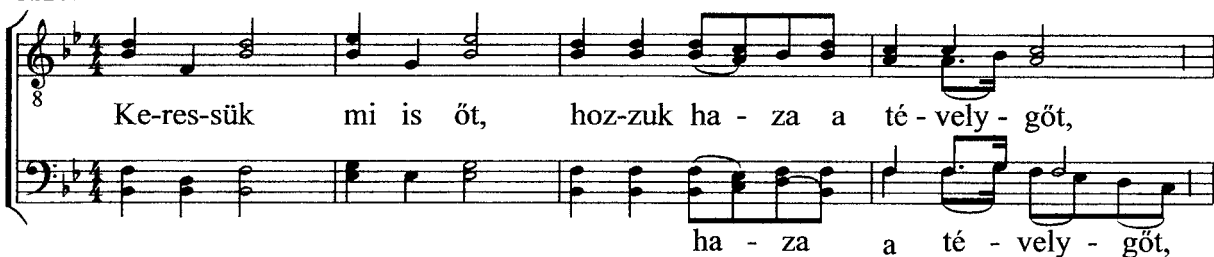

El-té-vedt egy juh a nyáj-tól, el a hű é-gi A-tyá-tól.
 Hoz-zá-tok visz-sza a nyáj-hoz, ha-za az é-gi A-tyá-hoz.
 A Pász-tor kér, ezt mond-ja Ó, ke-res-sé-tek míg nem ké-ső.

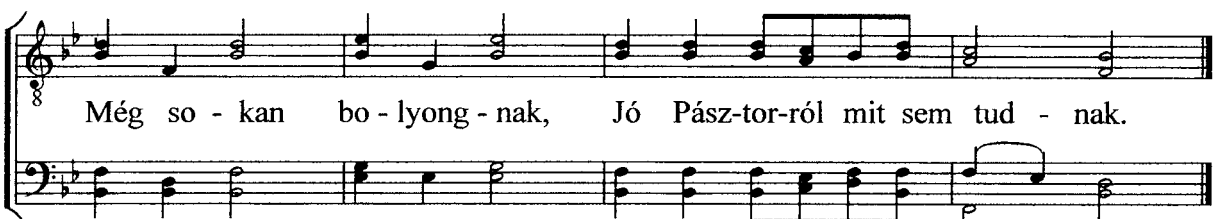

Refrén

Ke-res-sük mi is őt, hoz-zuk ha-za a té-vely-gőt,
 ha-za a té-vely-gőt,

Még so-kan bo-lyong-nak, Jó Pász-tor-ról mit sem tud-nak.

A 3. versszak után a Refrén megismételhető

Születésnap köszöntő

Szamosszegi Bodó Sándor 2006. február 13-án töltötte be 85. életévét. Isten gazdag áldását kívánjuk életére! Nem akármilyen életpálya az, amit eddig végigjárt. Számos alkalommal közöltük élményszámba menő festményeit, a gazdag életút részleteit. Jelen ünnepi számunk színes képeinek is ő az alkotója. Az első és második oldalon a nagypénteki események elevenednek meg előttünk, a 15–16. oldalon pedig az 1848-as márciusi forradalom és a 48/49-es szabadságharc alakjai, csatái.

A baptista múlt megjelenítését szolgálja egy nagyméretű tabló, amely Missziói Központunkat díszíti. Itt ragadjuk meg az alkalmat arra, hogy fölhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a Budai Várban a **Hadtörténeli Múzeumban április 12-től június 14-ig** tekinthető meg Bodó testvér **életmű kiállítása**, amelyen közel 200 festmény szerepel. A kiállítás fővédnöke *dr. Sólyom László*, a Magyar Köztársaság elnöke; védnöke *dr. Holló József* altábornagy, a múzeum főigazgatója. A megnyitó alkalmával *dr. Losonci Miklós* művészettörténész méltatja Bodó Sándor munkásságát, majd *George H. Walter*, az Amerikai Egyesült Államok magyarországi nagykövete nyitja meg a tárlatot. Megtekintését iskolai csoportoknak, fiataloknak, de minden hazánkat szerető honfitársunknak szívből ajánljuk!

A hihetetlen munkabírású művész alkotási kedve megtört hűségese felesége, *Fábián Ilona* elvesztésekor, de most – ahogy mondani szokta – kicsit Neki is fest, minden nap, értékesebbnél értékesebb képeket. Kedves Sándor Bátyám! Adjon Neked a mindenható Isten további boldog, munkás éveket!

Almási Mihály

Ébredj magyar!

Nemzetemet dúlta már tatár,
 harácsolta török,
 uralkodott fölötté osztrák,
 lopta oláh, rabolta cseh.
 Minden szomszédja irigyelte mégis,
 mert keserű sorsa
 istenfélő nemzetté kovácsolta.
 Becsület, tisztesség, emberszeretet
 példaképe volt egy céda
 Európa közepén!

Mivé lett most?
 Koldussá vált felszabadult honában,
 züllött idegen eszmék napszámosa!
 Megtagadva dicsó őseit,
 idegen rongyokba öltözve
 árulja magát minden utcasarkon
 dollárért, frankért, márkáért,
 amit idegen gazdái odalöknek neki!
 Hát magyar földön már nem maradt magyar,
 ki ráncba szedné
 ezt az ősi portán tobzódó
 sok-száz idegent?

Ébredj magyar!
 Termőfölded másoknak terem!
 Gonosz irányba sodor
 ez a megveszekedett új történelem!

Wass Albert (1995)

Ébredj magyar! (2. változat)

Országodon kufárok osztózkodnak,
 rabtartóid leszámrazottjai,
 s kik raboltak, öltek, véreket vették,
 ma mástól rabolt palotákban élnek.
 Széttérlelnék száz apróka pártba,
 hogy szavazatod feldarabolódjon,
 s egy kisebbség, fölzárkózva keményen,
 uralkodhasson a többség felett.

Gyermekeid lelkéből már kiöltek
 tisztességet, Istent és Hazát.
 Volt kínzólegények demokráciára
 tanítják ma az unokát.
 Szabadságról rikácsol a lopó,
 a fosztogató igazságról fecseg,
 s aki kifosztott, ma igazságról kesereg.

Wass Albert (1995)

Kiadja:

JÓ PÁSZTOR KÖZHASZNÚ ALAPÍTVÁNY
 PMB 12. PK 60.255/2002/4.

Számlaszám: 11742252-20061533 OTP Bank Rt.

Adószám: 18696619-1-13

Tel.: 06-20/886-0845, fax: 06-1/283-1413

Levelezési cím: 1751 Budapest, Pf. 279

E-mail: jopasztor@baptist.hu

Internet: www.jopasztor.baptist.hu

Felélős szerkesztő és kiadó: dr. Almási Mihály
 Irodalmi szerkesztő: Gerzsényi Sándor
 Zenei szerkesztő: Tóka Szabolcs

Tördelés: rePROCOLOR Kft.

Nyomás: Mátyus Bt.

HU ISSN 1786-268X

Tavas

„Amikor Isten elmosolyodik, ezt a szép, nagy mosolygást te emberi szóval tavasznak nevezed, és valószínűleg nagyot mosolyogsz te is, mert szereted a tavaszt... És ekkor jön a látó ember. Meglátja a virágokat, fákat. És halkán mondta: – Istenem, milyen szép! És abban a pillanatban lehullt szívéből egy nagy rozsdás lakat... És abban a pillanatban megnyílik a szíved, és az angyalok észrevétlenül melléd lépnek, egyenként lábujjhegyen, és belerakják kincseiket a szívedbe. A legnagyobb kincseket, amiket az ember számára megteremtette az Isten. A jóságot, a szeretetet, és a békességet... Te minderről semmit sem tudsz akkor. Csak annyit látsz, hogy nagyon szép az erdő... Csak amikor visszatérsz újra az emberek közé, és hiába gonoszak hozzád, te mégis jóval viszonzod gonoszágukat, szeretettel vagy mindenki iránt, és az élet legsúlyosabb perceiben is derű és békesség van a homlokodon: csak akkor látják meg rajtad, hogy az angyalok tisztásán jártál.”

(Wass Albert:

A tavasz és az erdő – részlet)

A JÓ PÁSZTOR

megtalálható az interneten is:

www.jopasztor.baptist.hu

4.

Húsvéti könyvajánló

Szeretnénk felhívni olvasóink figyelmét arra, hogy ma is az egyik leghasznosabb ajándék gyermekeknek, fiataloknak az evangéliumi üzenetet hordozó könyv. Szülők, nagyszülők alig tehetnek jobbat, minthogy gyermekeiknek, unokáiknak megvásárolják „A nagy kaland”-ot, melynek segítségével rejtjeles, de végül mégis teljesen nyilvánvaló üzenetként jut hozzájuk az evangélium. **(a kiadó)**

Legújabb könyvünk

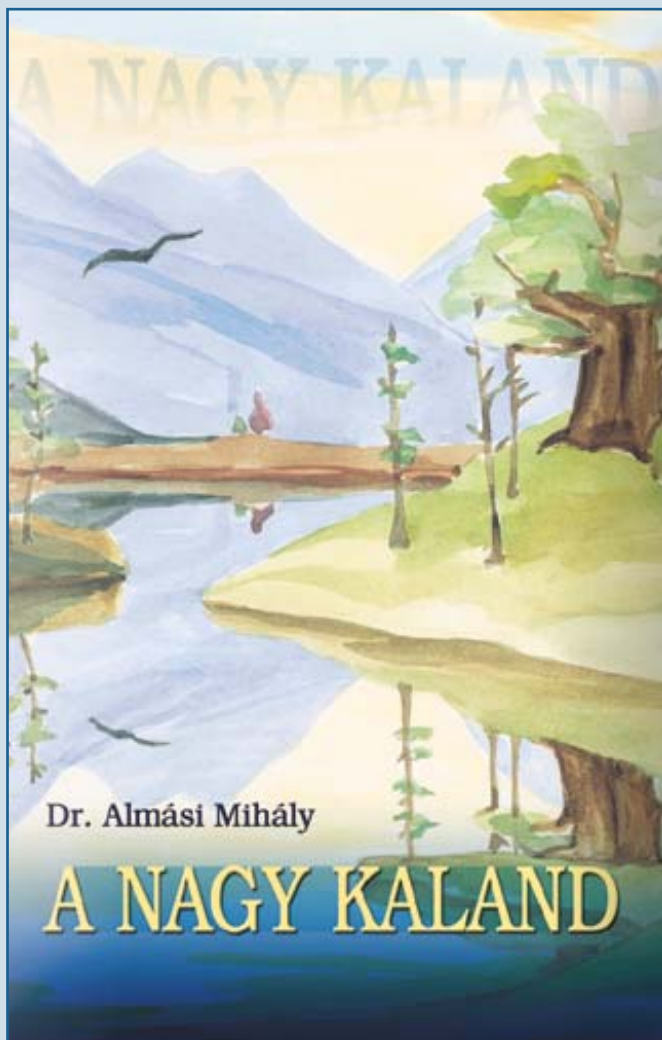
Dr. Almási Mihály:

A nagy kaland

Science fiction vagy valami más? Mese vagy nem? És ha nem, akkor mi? – Ilyen és hasonló kérdéseket tesz föl az olvasó, miközben nem tudja letenni a szépen illusztrált könyvet, amelynek első kiadása az Amerikai Egyesült Államokban jelent meg.

Magyarországon jónak láttuk kétnyelvű kiadványként közreadni, hisz így az angolul tanulók elmélyíthetik tudásukat, a magyar „tanuló” másod- és harmadgenerációs emigráns magyarok pedig gyakorolhatják szüleik, nagyszüleik anyanyelvét. Arra az etikai tartalomra pedig, amely a könyvet jellemzi, mindenkinek, mindig és mindenütt szüksége van. A szerző jó „idegenvezetőnek” bizonyul a szokatlan „terepen”.

A/5 128 oldal, képekkel és színes borítóval
Ára: 1190 Ft (+110 Ft postaköltség)

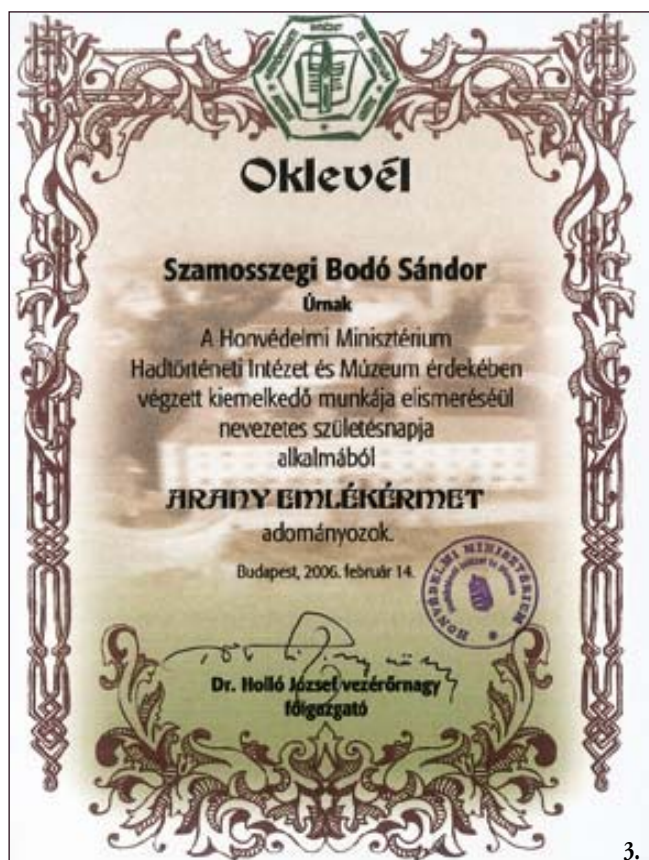
1.

2.

Szamosszegi Bodó Sándor festményei

1. Kossuth Lajos portréja, amely a Debreceni Nagytemplomot díszíti
2. Zala György híres szobráról készült festmény: **ÁLL BUDA MÉG**
(A háttérben fent a középkori, lent az 1848-as Buda látképe)
3. Arany emlékérmét adományozó határozatról szóló oklevél
4. Buda visszavívása, 1849
(Hátsó borító)

3.